

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 12.12.2012 a je

VYKONATELNÉ dne 11.12.2012

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 8.1.2013

1

Praha - 6 - 12 - 2012

Čj. ČTÚ-218 287/2012-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu doručeného dne 9. 9. 2012 a doplněného dne 4. 11. 2012 spol. **NOEL, s.r.o.**, IČ 489 08 991, se sídlem Na Pískách 3, Hodonín, zastoupené JUDr. Liborem Nedorostem, Ph.D., advokátem, se sídlem Borodinova 12, 623 00 Brno, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 8. 2012, čj. 68 102/2012-606/IX.vyř., o návrhu společnosti Českomoravská telekomunikační s.r.o., IČO 283 19 281, se sídlem Borkovany 48, zastoupené Mgr. Ing. Petrou Jelínkovou, advokátkou, se sídlem Výstaviště 1, Brno (dále též „navrhovatel“) proti spol. **NOEL, s.r.o.** (dále též „odpůrce“) ve věci sporu o zaplacení částky 21.408,- Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení, za poskytování služby elektronických komunikací v období od 1. 4. 2009 do 31. 5. 2009, a na návrh rozkladové komise Rady podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

I. Rozklad se dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítá a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje.

II. Náhrada nákladů řízení o rozkladu se v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 11. 4. 2012 byl doručen správnímu orgánu I. stupně „Návrh na rozhodnutí sporu“ mezi navrhovatelem a odpůrcem o povinnosti odpůrce zaplatit pohledávku za poskytnutou

službu elektronických komunikací v období od 1. 4. 2009 do 31. 5. 2009, ve výši 21.408,- Kč s příslušenstvím v podobě úroku z prodlení. Navrhovatel řádně odůvodnil svou aktivní legitimaci k podání návrhu tím, že je právním nástupcem nástupce podnikatele Tomáše Vrány – VODA IT consulting a rovněž doložil právní titul, o který svůj nárok na zaplacení částky opírá, a to smlouvu evidovanou pod č. 07111 Kč.

Odpůrce službu poskytovanou na základě shora uvedené smlouvy vypověděl dopisem ze dne 27. 2. 2009, tříměsíční výpovědní doba počala běžet dne 1. 3. 2009. V jejím průběhu poskytoval službu odpůrci v měsíci březnu a dubnu r. 2009 právní předchůdce navrhovatele, v měsíci květnu r. 2009 posléze navrhovatel, za což byla odpůrci účtována fakturou FV 200901392 částka 9.285,- Kč, snížená o 309,- Kč plus DPH a fakturou FV 200901777 částka 9.285,- Kč plus DPH. Odpůrce však na uvedené faktury uhradil toliko částku 322,- Kč s odůvodněním, že na vrub navrhovatele vystavil fakturu č. 291456 ze dne 14. 4. 2009 na částku 21.408,- Kč za činnost svých servisních techniků při odstraňování závad na zařízeních sítě a síti navrhovatele, kterou však navrhovatel neuznává. Navrhovatel namítá neplatnost započtení ze strany odpůrce i z toho důvodu, že faktura odpůrce č. 291456 byla dne 14. 4. 2009 vystavena na navrhovatele, ačkoliv smlouva o prodeji podniku byla mezi právním předchůdcem navrhovatele a navrhovatelem uzavřena dne 30. 4. 2009.

Odpůrce se k návrhu vyjádřil s tím, že potvrdil, že mezi ním a právním předchůdcem navrhovatele vznikl obchodně-závazkový vztah, jehož předmětem bylo poskytování služby Internetu Business Net 15M právním předchůdcem navrhovatele pro klienty odpůrce v lokalitě obce Moutnice. Odpůrce službu vypověděl dopisem ze dne 27. 2. 2009 s tím, že výpovědní doba počala běžet dne 1. 3. 2009 (tuto skutečnost navrhovatel nespornuje). Odpůrce tvrdí, že z důvodu závad na zařízeních sítě a síti provozované právním předchůdcem navrhovatele, který podle odpůrce nebyl schopen zajistit poskytování služby v souladu se smlouvou, byl nucen vyvinout činnost svých servisních techniků. Tím mu vznikly náklady ve výši 21.408,- Kč, jež musel vynaložit za právního předchůdce navrhovatele, v nichž spatřuje škodu ve smyslu § 373 obchodního zákoníku. Zápočet tvrzené škody měl odpůrce vůči navrhovateli uplatnit nikoliv fakturou č. 291456 ze dne 14. 4. 2009, ale přípisem ze dne 8. 6. 2009 poté, co smlouva o převodu podniku mezi právním předchůdcem navrhovatele a navrhovatelem nabyla účinnosti. Odpůrce je tudíž přesvědčen, že navrhovatelem uplatněná pohledávka zanikla započtením.

Ke skutečnostem tvrzeným odpůrcem navrhovatel v průběhu správního řízení uvedl, že odpůrce nikdy nespécifikoval údajné servisní zásahy, navrhovateli není ani známo, že by technici odpůrce prováděli zásahy na zařízeních navrhovatele. Požadavek odpůrce na náhradu škody shledává navrhovatel v rozporu s částí III bodu 6 všeobecných podmínek,

kteří stanoví, že poskytovatel nenese žádnou odpovědnost za jakékoli náklady, ušlý zisk, ekonomické ztráty, soudní řízení nebo následné ztráty vzniklé v důsledku užívání nebo nemožnosti přístupu k síti. Odpůrce navíc ani nebyl oprávněn vyúčtovat náhradu škody fakturou č. 291456 v požadované částce včetně DPH, neboť tento postup je v rozporu s § 2 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, jelikož náhrada škody není zdanitelným plněním. Podle navrhovatele vyjádřil odpůrce již emailem z 15. 4. 2009 úmysl neplnit závazky ze smlouvy, když uvedl, že faktura navrhovatele bude uhrazena pouze ke dni 16. 4. 2009.

Na základě shodných tvrzení účastníků a provedeného dokazování dospěl správní orgán I. stupně k těmto závěrům.

Mezi účastníky řízení byl na základě objednávky a předávacího protokolu ze dne 13. 11. 2007 uzavřen obchodní závazkový vztah, jehož předmětem byl závazek právního předchůdce navrhovatele dodávat odpůrci za úplatu službu elektronických komunikací, kterou byl odpůrce oprávněn dále poskytovat třetím osobám v rámci své sítě kabelové televize v obci Moutnice. Předmětem nároku navrhovatele je tedy posouzení povinnosti odpůrce, jakožto podnikatele vykonávajícího komunikační činnost, nikoliv jako uživatele služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích, uhradit navrhovateli cenu za poskytnutí přístupu ke službám elektronických komunikací, poskytovaných jiným podnikatelem. Na základě výše uvedené úvahy odvodil správní orgán I. stupně svou pravomoc k rozhodnutí nároku navrhovatele vůči odpůrci z § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, podle něhož je předseda Rady ČTÚ oprávněn rozhodovat spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti v případě, že se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě, a to ve spojení s § 80 odst. 6 zákona o elektronických komunikacích, jenž stanoví, že podnikatelé, kteří uzavřeli smlouvu o propojení nebo přístupu, jsou povinni uhradit cenu za propojení nebo přístup stanovenou ve smlouvě o propojení nebo přístupu.

Správní orgán I. stupně vzal podle § 141 odst. 4 správního řádu ze shodných tvrzení účastníků řízení za své skutkové zjištění, že na základě emailové žádosti odpůrce ze dne 3. 3. 2009 došlo ke sjednání poskytování služby Business Net 15M právním předchůdcem navrhovatele odpůrci za měsíční cenu 9.285,- Kč plus DPH. Výše pohledávky navrhovatele vůči odpůrci ve výši 21.408,- Kč vč. DPH za poskytování služeb Business Net 15M v období měsíců duben a květen 2009 je prokázána fakturou č. FV200901392 ze dne 6. 5. 2009, splatnou dne 13. 5. 2009, znějící na částku 10.681,- Kč a fakturou č. FV200901777 ze dne 5. 6. 2009, splatnou dne 15. 6. 2009, znějící na částku 11.049,- Kč. Na úhradu faktury č. FV200901392 byla odpůrcem zaplacená částka 322,- Kč. Oprávněnost požadavku

navrhovatele na zaplacení uvedené částky po podání výpovědi služby byla dovozena z čl. II bod 8 písm. a) všeobecných podmínek, jež odpůrce dne 13. 11. 2007 akceptoval, a které stanoví, že výpovědní doba je tříměsíční, přičemž podle shodných tvrzení účastníků řízení počala běžet dne 1. 3. 2009, skončila tudíž 31. 5. 2009.

Odpůrce v souvislosti s tvrzením ohledně vzniku škody v řízení uvedl, že právní předchůdce navrhovatele neposkytoval sjednanou službu řádně, v řízení se však nedomáhal přezkoumání oprávněnosti výše navrhovatelem požadované ceny z důvodu vadného plnění ze závazkového vztahu, ale svou obranu postavil na zániku pohledávky navrhovatele z faktur FV200901777 a FV200901392 v důsledku započtení své tvrzené pohledávky vůči navrhovateli ve výši 21.408,- Kč z titulu náhrady škody. Vznik a výši odpůrcem tvrzené škody ani oprávněnost či platnost uplatněného zápočtu však správní orgán I. stupně neposuzoval, neboť dospěl k závěru, že k uvedenému nemá ve smyslu zákona o elektronických komunikacích pravomoc. Povinnost navrhovatele uhradit odpůrci tvrzenou škodu, která mu měla vzniknout v důsledku porušení povinností právního předchůdce navrhovatele ze závazkového vztahu založeného smlouvou o poskytování služeb elektronických komunikací ve smyslu § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, není upravena zákonem o elektronických komunikacích, ale § 373 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. K projednání tohoto nároku však nemá pravomoc správní orgán, nýbrž soud, a to na základě § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Na uvedené upozornil správní orgán I. stupně odpůrce usnesením ze dne 19. 6. 2012. Správní orgán I. stupně v následně napadeném rozhodnutí konstatovat, že by v rámci tohoto řízení byl oprávněn nárok uplatňovaný odpůrcem z titulu náhrady škody zohlednit jako procesní obranu odpůrce vůči nároku navrhovatele pouze v případě, kdyby o oprávněnosti nároku odpůrce z titulu tvrzené náhrady škody bylo již dříve pravomocně rozhodnuto soudem.

Z důvodů výše uvedených shledal správní orgán I. stupně požadavek navrhovatele na zaplacení celkové částky 21.408,- Kč vč. DPH odůvodněným, a to včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení ve výši stanovené nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb., přiznaného vždy od prvního dne prodlení odpůrce s plněním, a proto ve výroku I. napadeného rozhodnutí uložil odpůrci povinnost k úhradě částky 21.408,- Kč vč. DPH spolu s příslušenstvím, a to do tří dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Výrokem II. pak byla odpůrci uložena povinnost k úhradě nákladů potřebných k účelnému uplatnění práva v celkové výši 4.757,- Kč navrhovateli, rovněž do tří dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uvedl, že otázka existence a ukončení vlastního smluvního vztahu nebyla mezi účastníky sporná, proto nehodnotil správní orgán I. stupně důkazy k prokázání uvedených skutečností stranami sporu navržené, a to konkrétně výpověď služeb ze dne 27. 2. 2009, fakturu č. FV200901015 ze dne 3. 4. 2009, přehled faktur navrhovatele a jejich úhrad a emailovou korespondenci ve věci navýšení rychlosti poskytované služby internetu ze dne 3. 3. 2009 a 4. 3. 2009. Provedení dokazování výpověďmi statutárních orgánů účastníků řízení a technika odpůrce k tvrzení o hlášení závad v poskytování služby Internetu neshledal správní orgán I. stupně s ohledem na absenci pravomoci rozhodovat ve věci náhrady škody hospodárným ani účelným. Z uvedeného důvodu nebyly hodnoceny ani důkazy emailovou korespondencí ze dne 25. 3. 2009, 31. 3. 2009, 1. 4. 2009 a 15. 4. 2009. Důkazy navržené k tvrzenému rušení satelitního příjmu signálu AXN v listopadu 2008 zařízením právního předchůdce navrhovatele správní orgán I. stupně pro nadbytečnost nehodnotil stejně jako důkazy navržené k tvrzení o problémech s dodávkou služeb v lokalitách Šitbořice a Sokolnice, neboť navržené důkazy neměly žádnou relevanci k projednávanému nároku.

Rozhodnutí bylo napadeno odpůrcem v uvedeném právním zastoupení dne 9. 9. 2012 blanketním rozkladem, který byl doplněn podáním ze dne 4. 11. 2012. Odpůrce napadl rozhodnutí v celém rozsahu. V odůvodnění rozkladu uvedl, že zcela zásadně odmítá hodnocení správního orgánu I. stupně ohledně tvrzení odpůrce v souvislosti se vznikem škody. Právní předchůdce navrhovatele neposkytoval sjednanou službu řádně, v řízení se však přesto odpůrce, podle konstatování správního orgánu I. stupně, údajně nedomáhal přezkoumání oprávněnosti výše navrhovatelem požadované ceny z důvodu vadného plnění ze závazkového vztahu, ale svou obranu postavil na zániku pohledávky navrhovatele z faktur FV200901777 a FV200901392 v důsledku započtení své tvrzené pohledávky vůči navrhovateli ve výši 21.408,- Kč z titulu náhrady škody. Vznik a výši odpůrcem tvrzené škody ani oprávněnost či platnost uplatněného zápočtu však správní orgán neposuzoval, neboť dospěl k závěru, že k uvedenému nemá ve smyslu zákona o elektronických komunikacích pravomoc. Povinnost navrhovatele uhradit odpůrci tvrzenou škodu není upravena zákonem o elektronických komunikacích, ale § 373 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. K projednání tohoto nároku nemá pravomoc správní orgán, nýbrž soud, a to na základě § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Na nedostatek své pravomoci správní orgán I. stupně odpůrce upozornil již v usnesení ze dne 19. 6. 2012, sám na tento závažný nedostatek své pravomoci nereagoval a pokračoval v řízení, a to tak, že se vyhnul v rámci hodnocení dokazování úvahám o okolnostech vzniku a výši odpůrcem tvrzené škody a nehodnotil oprávněnost či platnost uplatněného zápočtu. Následně pak zcela deformoval dokazování, neboť provedení dokazování výpověďmi statutárních orgánů

účastníků řízení a technika odpůrce k tvrzení o hlášení závad v poskytování služby Internetu neshledal s ohledem na absenci pravomoci rozhodovat ve věci náhrady škody hospodárným ani účelným. Rovněž důkazy navržené k tvrzenému rušení satelitního příjmu signálu AXN správní orgán pro nadbytečnost nehodnotil stejně jako důkazy navržené k tvrzení o problémech s dodávkou služeb v daných lokalitách, neboť navržené důkazy neměly žádnou relevanci k projednávanému nároku.

Odpůrce tudíž namítá, že pokud bylo správním orgánem I. stupně konstatováno, že v rámci jednoho řízení neměl k posouzení otázky, na níž spočívala procesní obrana odpůrce, svou pravomoc k projednání sporu, kdy posouzení této otázky bylo překážkou řízení, pak měl správní orgán I. stupně rozhodnout buď o tom, že k projednání věci není vůbec věcně příslušný, neboť rozhodování věcně nepřislušného státního orgánu způsobuje nicotnost rozhodnutí ve smyslu ust. § 77 správního řádu, nebo postupovat podle § 57 odst. 1 písm. a), resp. písm b), kdy měl vyzvat navrhovatele, aby podal žádost o zahájení řízení před soudem. V žádném případě však neměl rozhodovat způsobem, kdy shledal svou příslušnost pouze pro určitý – správním orgánem zvolený způsob hodnocení věci, a to s ohledem na návrh navrhovatele, přičemž současně aby tento svůj hodnotící postup udržel, nepřihlížel k hmotně právní a procesní obraně odpůrce, kdy neprováděl dokonce ani z těchto důvodů navržené důkazy. Správní orgán I. stupně se tak v rámci dokazování nevypořádal řádným způsobem se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Ačkoliv obecně platí, že procesní předpisy ponechávají, pokud jde o hodnocení důkazů volnou úvahu nalézacímu správnímu orgánu, volné uvážení nemůže být zcela absolutní; naopak, ochrana skrze ústavně zaručená základní práva vztahující se k postavení účastníka řízení nepochybně tvoří rámec, který je třeba i při volném uvážení respektovat. Ústavní soud již v minulosti zformulovat zásadu zákazu tzv. deformace důkazu, tedy vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedeného důkazu. Předpokladem náležitého a také ústavně souladného hodnocení důkazu je, aby informace z hodnoceného důkazu zůstala bez jakékoli deformace v procesu jeho hodnocení zachována a výlučně jen jako taková se promítla do vlastního vyhodnocení jako konečného úsudku soudu.

S ohledem na výše uvedené pak odpůrce žádá, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání.

Předseda Rady ČTÚ neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

Rada ČTÚ přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a rovněž tak jeho správnost z hlediska rozkladových námitek odpůrce.

Rada ČTÚ následně konstatovala, že ačkoliv je namístě rozklad odpůrce zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit jako věcně správné, je v daném případě nezbytné doplnit úsudek o oprávněnosti započtení pohledávky účtované z titulu náhrady škody. Námitku je třeba vypořádat jako předběžnou otázku dle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu: „Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek.....“

Rada ČTÚ souhlasí s odmítnutím pravomoci správního orgánu I. stupně k projednání náhrady škody, rovněž se ztotožňuje s dalším postupem správního orgánu I. stupně o předloženém návrhu rozhodnout, neboť tento nedostatek kompetence skutečně nebránil správnímu orgánu I. stupně v pokračování řízení, ovšem za předpokladu, že si učiní úsudek o oprávněnosti požadavku na náhradu škody s ohledem na okolnosti vzniku a výši odpůrcem tvrzené škody a rovněž tak oprávněnosti či platnosti uplatněného zápočtu. Zde je třeba přisvědčit rozkladové námitce odpůrce a tento nedostatek v rozhodnutí o rozkladu odstranit doplněním úsudku v souladu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní řád připouští, aby si správní orgán o předmětu a řešení předběžné otázky sám učinil úsudek a na základě toho vydal rozhodnutí, tzn., že v takovém případě správní orgán nevychází z rozhodnutí příslušného orgánu o předběžné otázce, neboť takového rozhodnutí není, ale ze své vlastní úvahy. Rada ČTÚ má za to, že toto doplnění úvahy je i v této fázi správního řízení, tj. v řízení o rozkladu, možné.

K legislativnímu rámci věci se dále konstatuje následující.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady ČTÚ rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Podle § 141 odst. 4 správního řádu vychází správní orgán ve sporném řízení z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.

Navrhovatel se svým návrhem na zahájení správního řízení domáhal rozhodnutí sporu o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací Business Net 15M

v období od 1. 4. 2009 do 31. 5. 2009 ve výši 21.408,- Kč vč. DPH s příslušenstvím odpůrci. Navrhovatel jednak řádně doložil svou aktivní legitimaci, rovněž tak právní titul, o který opírá svůj nárok na zaplacení vyúčtované ceny. Tyto skutečnosti byly mezi účastníky řízení nesporné a správní orgán tudíž vzal tato skutková tvrzení za své, neboť bylo shodnými tvrzeními účastníků řízení a rovněž tak doloženými listinnými důkazy prokázáno, že služba byla navrhovatelem odpůrci v účtovaném období dodávána a odpůrce za tuto službu obdržel faktury vystavené v souladu s objednávkou služeb. Odpůrce však vystavené faktury neuhradil zcela a dlužil tak k datu uplatnění návrhu na zahájení správního řízení navrhovateli částku ve výši 21.408,- Kč. Navrhovatel ve svém návrhu uvedl, že odpůrce vystavil na vrub navrhovatele fakturu č. 291456 ze dne 14. 4. 2009 na částku ve výši 21.408,- Kč za údajnou činnost servisních techniků odpůrce. Tuto servisní činnost činili technici odpůrce na základě závad na zařízeních sítě a sítě provozované právním předchůdcem navrhovatele, neboť dle jejich slov tyto údajné závady nebyl schopen právní předchůdce navrhovatele odstranit v souladu se smlouvou. Odpůrce tuto svou fakturu započítal na neuhrazené faktury s tím, že převyšující částku po započtení ve výši 322,- Kč uhradil navrhovateli. Navrhovatel však tuto fakturu nikdy neuznal a nezahrnul ji do svého účetnictví, neboť je přesvědčen o tom, že uvedený jednostranný zápočet je neplatný.

Správní orgán I. stupně v souladu s formulovaným petitem navrhovatele rozhodl v napadeném rozhodnutí tak, že stanovil povinnost odpůrci uhradit navrhovateli částku ve výši 21.408,- Kč vč. DPH s příslušenstvím vyúčtovanou za poskytnutou službu elektronických komunikací. Ohledně zápočtu faktury vystavené odpůrcem na vrub navrhovatele správní orgán I. stupně pro nedostatek kompetence nerozhodl, kdy však zároveň vznik a výši odpůrcem tvrzené škody ani oprávněnost či platnost uplatněného zápočtu neposuzoval, neboť dospěl k závěru, že ani k uvedenému nemá ve smyslu zákona o elektronických komunikacích pravomoc. K tomuto závěru Rada ČTÚ uvádí, že s tímto není možno souhlasit, neboť sice nelze v daném případě o požadavku na náhradu tvrzené škody meritorně rozhodnout, nicméně je na místě učinit úsudek o jeho oprávněnosti a především pak o tom, zda odpůrce postupoval plně v souladu se smlouvou a všeobecnými podmínkami poskytování telekomunikačních služeb, když prováděl následně účtované servisní zásahy a zapříčinil tak vznik pohledávky sporné, kterou jednostranně započítal vůči pohledávce nesporné.

K uvedenému se uvádí následující. Článek III. Všeobecných podmínek poskytování telekomunikačních služeb, které tvoří nedílnou součást závazkového vztahu – smlouvy, upravuje způsob uplatnění odpovědnosti za vady (reklamace) a dále nároky účastníka v případě přerušení dodávky služby a způsob hlášení poruch. Dle bodu 1. pak v případě omezení nebo neposkytnutí služeb podle smlouvy je odpovědnost poskytovatele vůči

účastníkovi určena jako odpovědnost urychleně odstranit závady dle závažnosti poruchy, nejpozději však do 30 dnů a vrátit již zaplacené a neoprávněně účtované částky, kterých výše je určena poměrnou částí doby, po kterou byla služba omezena nebo neposkytnuta, a to nad rámec čl. II. odst. 9 písm. c) a odst. 2 článku III. Dle ustanovení článku II. odst. 9 písm. c) se účastník zavazuje určeným způsobem neprodleně poskytovateli oznamovat závady týkající se služby. Dle ustanovení článku III. odst. 2 pak za omezení nebo neposkytnutí služby se považuje takový stav, kdy kvalita a rychlost přenosu dat prostřednictvím služby nedosahuje deklarovaných parametrů po dobu 3 dnů bezprostředně po sobě následujících. Po úplnosti se uvádí, že v použité terminologii základních pojmů je poskytovatelem služby navrhovatel, kdy odpůrce je účastníkem.

Pokud odpůrce zaznamenal závadu spočívající v nižší rychlosti Internetu, měl nepochybně postupovat v souladu se smlouvou, resp. jejími všeobecnými podmínkami. Dle faktury odpůrce č. 291456 měly být prováděny servisní zásahy techniků odpůrce směřující k odstranění vzniklých závad v období od 19. 2. 2009 do 14. 4. 2009. Navrhovatel však byl odpůrcem informován o výpadku či slabé rychlosti Internetu poprvé prostřednictvím e-mailu až dne 25. 3. 2009, což vyplývá z listin doložených ve spisovém materiálu. Z listinných důkazů dále vyplývá, že odpůrce kontaktoval navrhovatele telefonicky na zákaznickou linku, a to telefonáty ze dne 24. 10. 2008, 6. 1. 2009, 25. 3. 2009 a 12. 5. 2009. Z těchto uvedených telefonátů by mohlo přicházet do úvahy nahlášení závad pouze v případě telefonického hovoru ze dne 12. 5. 2009, neboť telefonát ze dne 25. 3. 2009 trval pouze 18 sekund, kdy v této krátké době nedošlo ani ke spojení s operátorem. Závada tedy mohla být telefonicky nahlášena nejdříve dne 12. 5. 2009, tj. ovšem až v okamžiku, kdy už servisní zásahy probíhaly. Tvrzení navrhovatele, že v průběhu zmíněného telefonátu odpůrce ani závadu nehlásil, nereklamoval kvalitu služby poskytnutou navrhovatelem za měsíc duben a květen 2012 ani výši částek, na které byly faktury vystaveny, nelze objektivně posoudit. Je nicméně zřejmé, že pokud by závady byly hlášeny až 12. 5. 2009, tak došlo k jejich nahlášení se značnou prodlevou a až po dokončení účtovaných servisních zásahů. Z uvedeného vyplývá, že odpůrce prokazatelně neuvědomil navrhovatele o závadách a nevyzval jej k jejich řešení, místo toho zapojil své techniky, aby provedli nezbytné servisní zásahy, čímž vznikly odpůrci tvrzené náklady. Dle úsudku Rady ČTÚ tyto náklady nemohou být považovány za náklady vynaložené účelně a nezbytně a nemohou tudíž tvořit pohledávku způsobilou k započtení. Nad rámec uvedeného se rovněž dodává, že pokud byla odpůrci účtována služba v plné výši, tedy jako bezvadná a nebylo tomu tak, pak měl odpůrce využít svého práva vyúčtovanou službu reklamovat a požadovat snížení účtované ceny z titulu nekvalitně poskytnuté služby, což však neučinil.

Lze shrnout, jak následuje, správní orgán I. stupně správně meritorně rozhodl o návrhu navrhovatele a uložil odpůrci povinnost k úhradě služby elektronických komunikací poskytnutou navrhovatelem a účtovanou v souladu s uzavřenou smlouvou, kdy odpůrce ke dni podání návrhu dlužil navrhovateli částku 21.408,- Kč vč. DPH s příslušenstvím. Provedení důkazů ohledně vzniku a výši odpůrcem tvrzené škody ani oprávněnost či platnost uplatněného zápočtu správní orgán I. stupně neposuzoval z důvodu nedostatku pravomoci o tomto nároku rozhodnout. Tento nedostatek napadeného rozhodnutí byl odstraněn v rozkladovém řízení doplněním úsudku o oprávněnosti započtení pohledávky účtované z titulu náhrady škody. Předběžná otázka, na řešení které záviselo vydání rozhodnutí, byla řešena dle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu